

Пред новим министром финансија наћи ће се један, можда и најважнији задатак. Не, то није дигитализација пореске управе, мада је њена модернизација, и људска и техничка, свакако неопходна. То је – деполитизација.

У протеклом раздобљу ова је служба добијала углавном похвале, зато што је успела да знатно увећа државне приходе, иако је заправо тек прошле године своју „ефикасност“ вратила на ниво из 2012. године. Друге одлике њеног рада које су дугорочно гледано, пре свега са становишта привредног развоја, можда и важније, остале су изван видокруга јавности. А што је најгоре, изгледа и изван видокруга бившег министра финансија.

Порезници су, наиме, постали „ударна песница режима“, чак можда и више него тзв. обични полицајци. Бројни су примери „употребе порезника“ у обрачунима са политичким противницима. При чему, наравно, власт као политичке противнике не види само политичке странке, него се под тим подразумевају сви, појединци и колективи, који јој на овај или онај начин сметају. У ствари, противник је свако ко није „наш“. „Наши“ кроз пореску контролу пролазе „као пас кроз росу“, неокрзнути, а сви други су изложени разним врстама репресалија.

Најбенигније је такозвано џепарење. Масовна појава је, наиме, да се предузетницима скидају паре са рачуна или шаљу рачуни за трошкове који нису постојали или су плаћени. То нису велике паре и често сами порески органи признају грешку, али је процедура „повраћаја“ новца тако компликована (и скопчана са великим губитком времена) да се само ретки предузетници заинате, док многи одустају. Не ретко и зато да не би били упамћени, па да им се порезници месецима не ваде из канцеларије.

